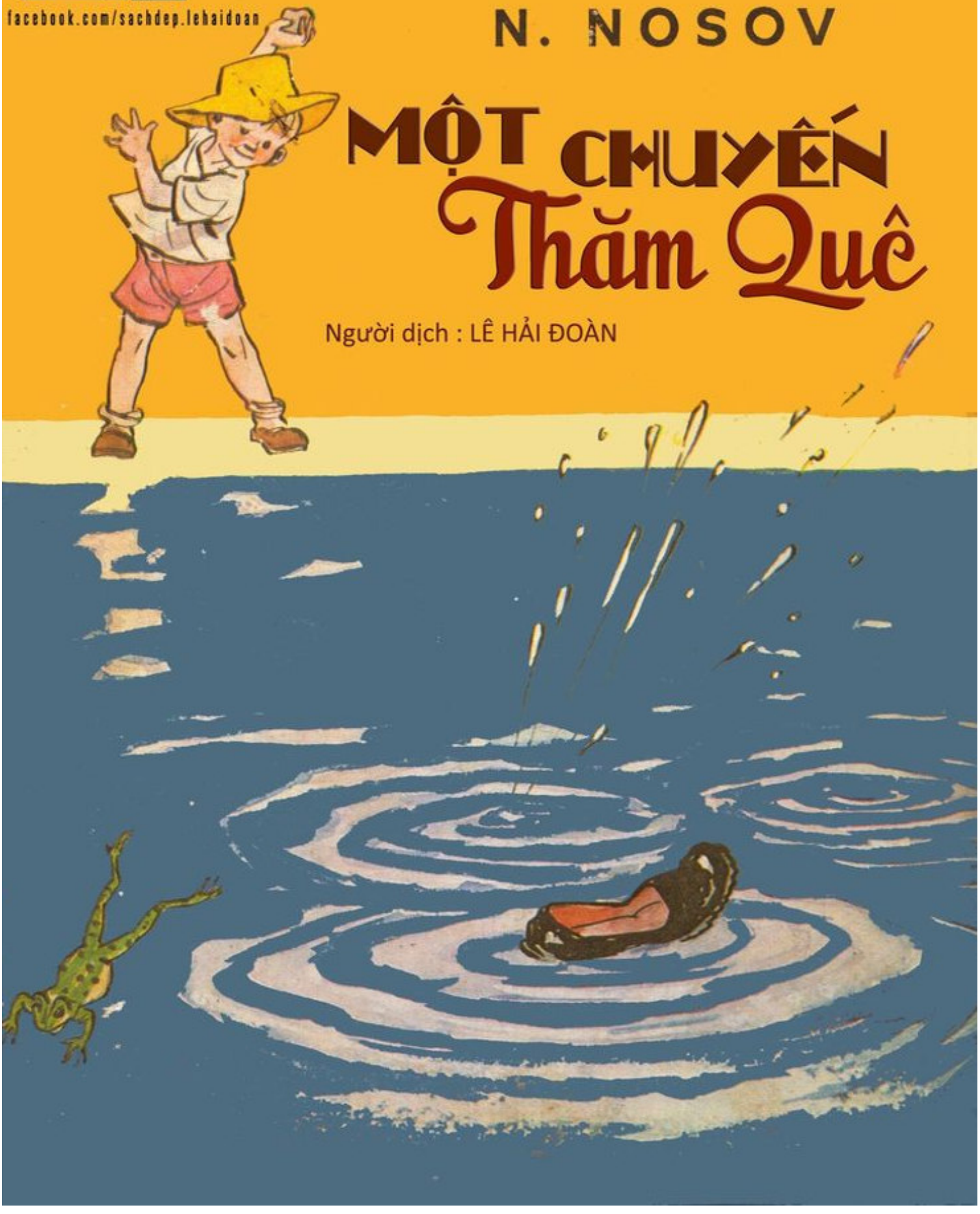
SÁCH ĐẸP
facebook.com/sachdep.lehaidoan

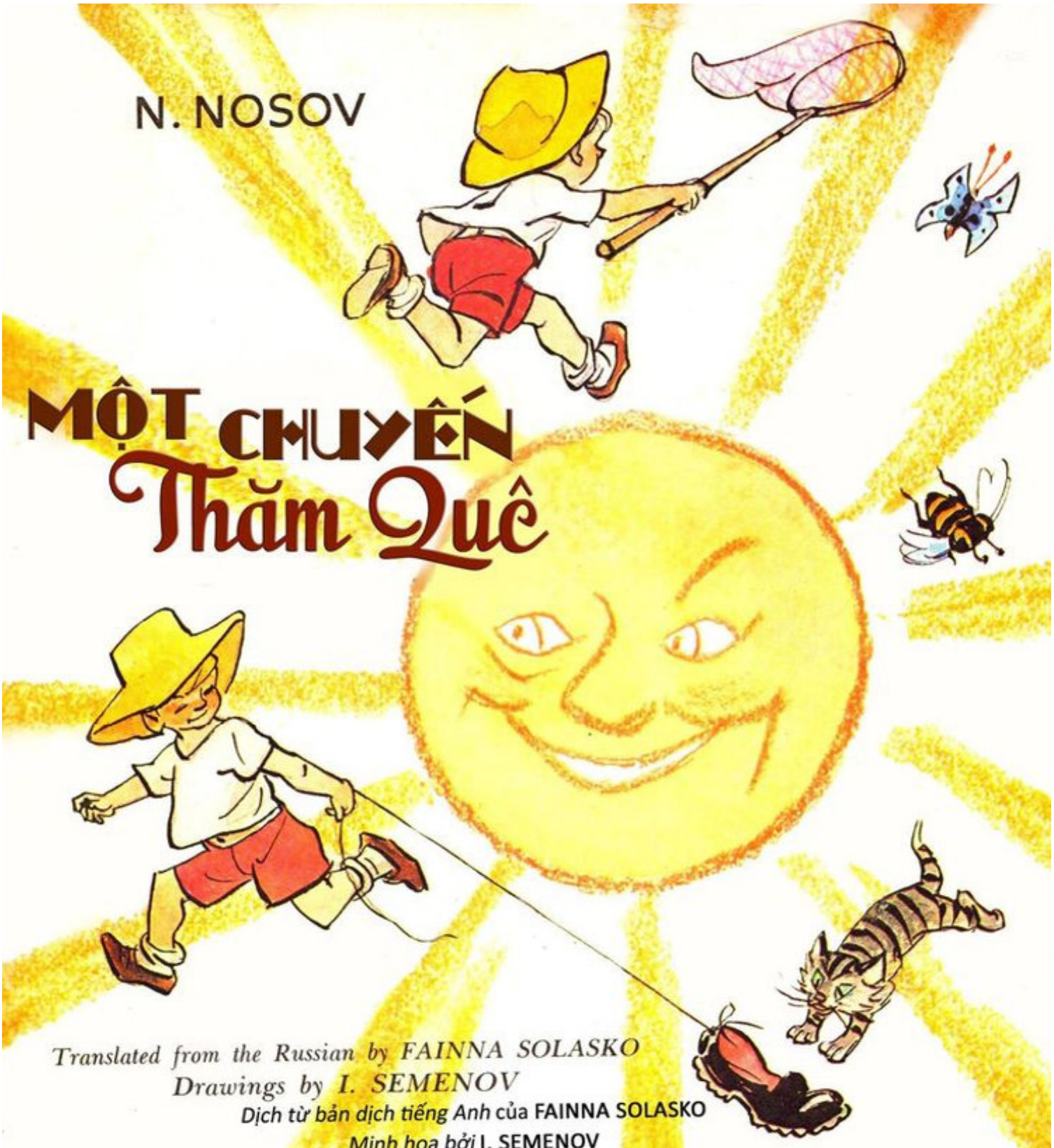
N. NOSOV

MỘT CHUYẾN THĂM QUÊ

Người dịch : LÊ HẢI ĐOÀN

N. NOSOV

MỘT CHUYẾN THĂM QUÊ

Translated from the Russian by FAINNA SOLASKO
Drawings by I. SEMENOV

Dịch từ bản dịch tiếng Anh của FAINNA SOLASKO
Minh họa bởi I. SEMENOV

RADUGA PUBLISHERS
MOSCOW

NHÀ XUẤT BẢN CẦU VỒNG
MATXCOVA

SÁCH ĐẸP
facebook.com/sachdep.lehaidoan

SÁCH ĐẸP
facebook.com/sachdep.lehaidoan

Shurik và tôi dành cả mùa hè năm ngoái để về chơi với ông bà ngoại. Shurik là em trai tôi. Tôi lên 7 và đã đi học rồi còn nó thì vẫn chưa. Thế mà nó chẳng bao giờ chịu nghe lời tôi cả. Chả sao, tôi cũng chẳng quan tâm. Hôm chúng tôi đến, chúng tôi khám phá đủ cả từ cái sân,chuồng gia súc rồi cả gác xép nữa. Tôi tìm thấy một cái thùng rác và một hộp si đánh giày rỗng. Shurick thì tìm được một cái tay cầm cửa đã cũ và một chiếc giày cao su. Sau đó suýt nữa chúng tôi đã đánh nhau vì cái cần câu trên gác xép. Tôi nhìn thấy nó trước và la lớn, “Cái này của anh!”

Sau đó Shurik mới nhìn thấy và nó cũng hét toáng lên, “Nó là của em!”

Tôi chộp lấy một đầu còn nó chộp lấy đầu còn lại và chúng tôi ra sức giằng co. Tôi tức điên lên và giật mạnh một cái khiến em trai tôi đổ nhào ra sau.

Rồi nó nói :" Ai cần cái cần câu cũ rích của anh chứ? Em có cái giầy cao su của em rồi."

"Em cứ việc hôn hít cái giầy cao su xinh xắn của em đi nhưng đừng có động vào cái cần câu của anh lần nữa."

Tôi tìm thấy một cái xẻng ở trong chuồng rồi mang đi đào giun vì tôi định sẽ đi câu cá. Shurik chạy đến chỗ bà ngoại để xin mấy que diêm.

"Cháu lấy diêm làm gì thế? Bà gặng hỏi.

" Cháu muốn nhóm lửa ở sân. Sau đó cháu sẽ hơ cái giầy của cháu lên đó và khi nó chảy ra thì nó sẽ thành cao su bà ạ."

"Rồi cháu sẽ làm gì tiếp theo! Sao nhỉ, cháu sẽ đốt cái nhà này nếu bà quên để mắt đến cháu. Thôi nhóc, đừng hỏi xin bà nữa. Trẻ con không nên nghịch diêm. Sao cháu toàn nghĩ ra những trò nghịch ngợm thế nhỉ!"

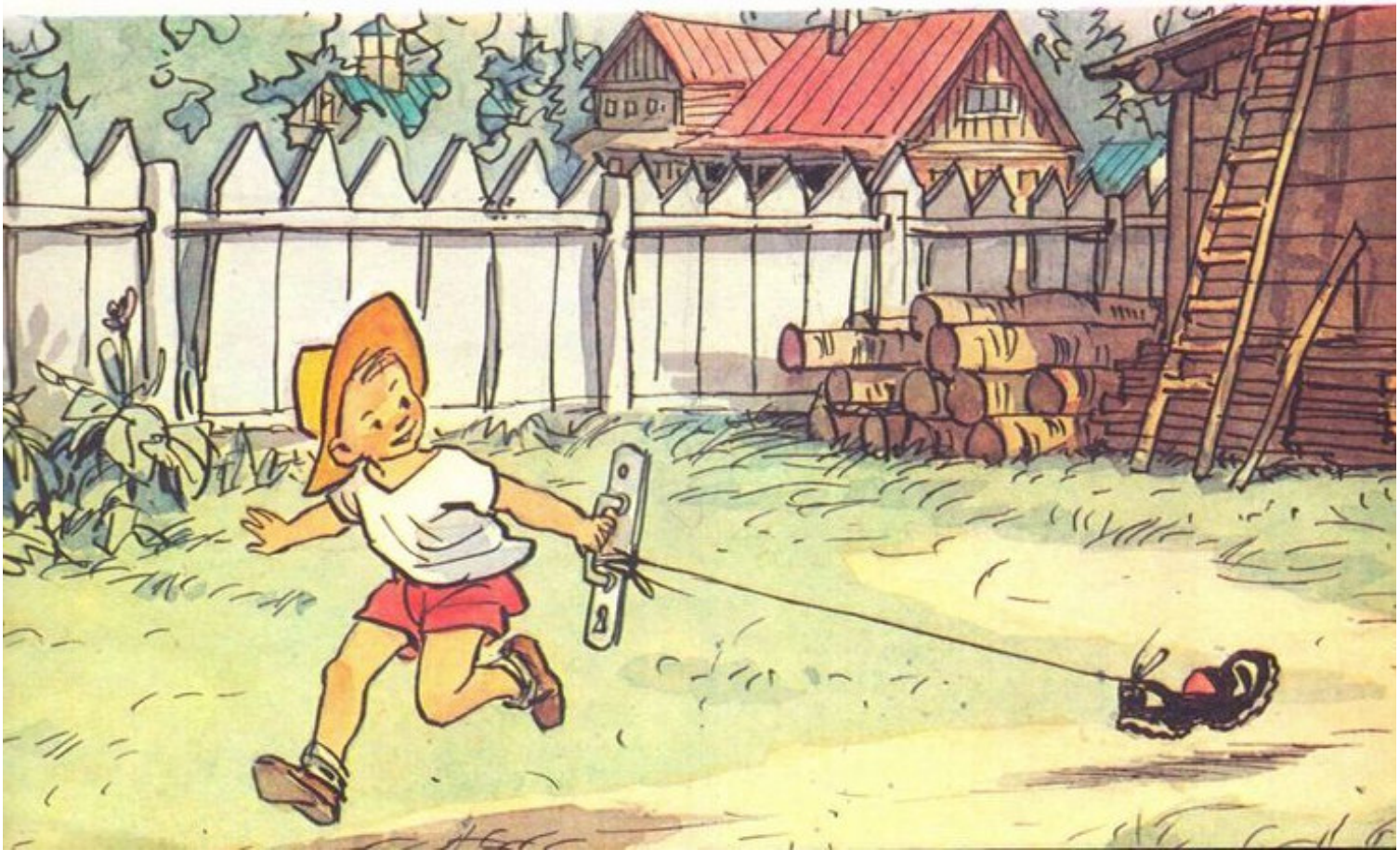
Thế là Shurik buộc một dầu dây vào cái tay cầm cửa, đầu dây kia thì buộc vào chiếc giày. Nó chạy đi chạy lại quanh sân kéo lê theo chiếc giày cao su. Khi nó đến chỗ tôi và thấy tôi đang đào giun, nó liền bảo: “Anh đang phí thời gian đấy! Anh sẽ chẳng bắt được con cá nào đâu!”

“Sao lại không?”

“ Em sẽ niệm thần chú lên những con cá”

“Không phải dọa,” Tôi cười khẩy.

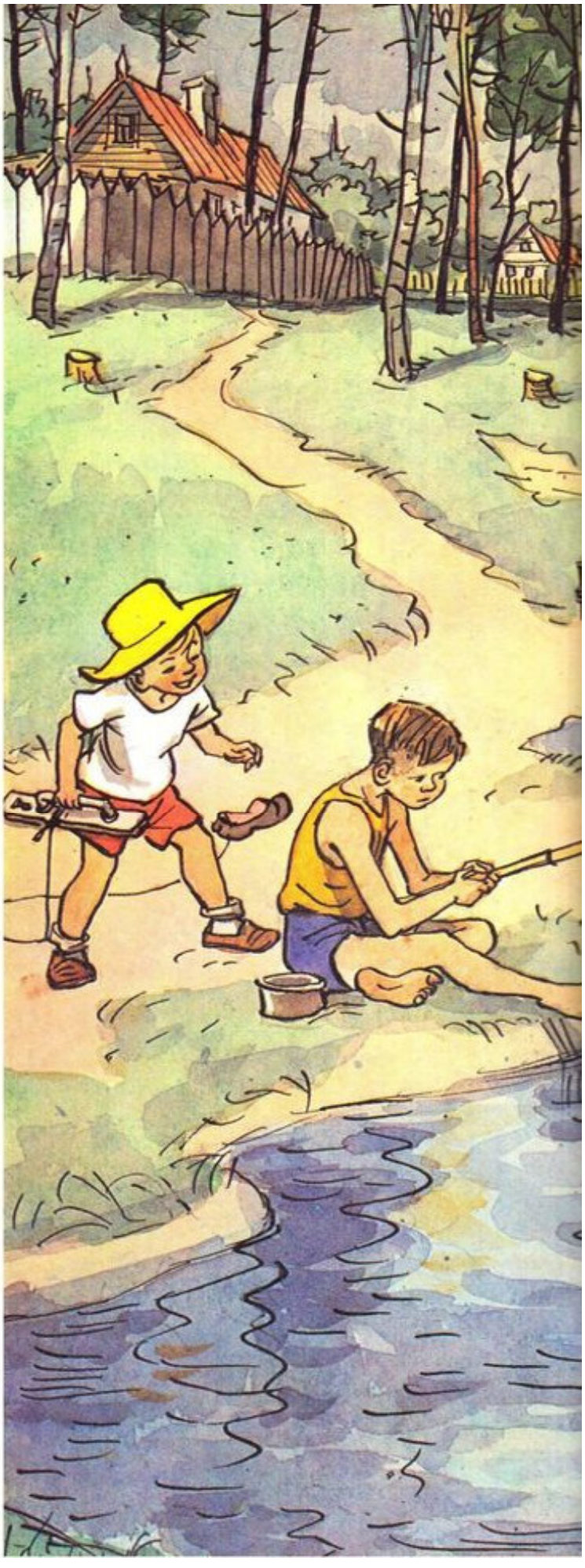
Tôi đào được mấy con giun và cho chúng vào trong một cái hộp, đi thẳng ra chỗ ao. Cái ao ngay sau nhà ,nơi có trang trại tập thể. Tôi ngoắc một con sâu vào cái móc câu, quăng dây và ngồi chờ cá cắn.

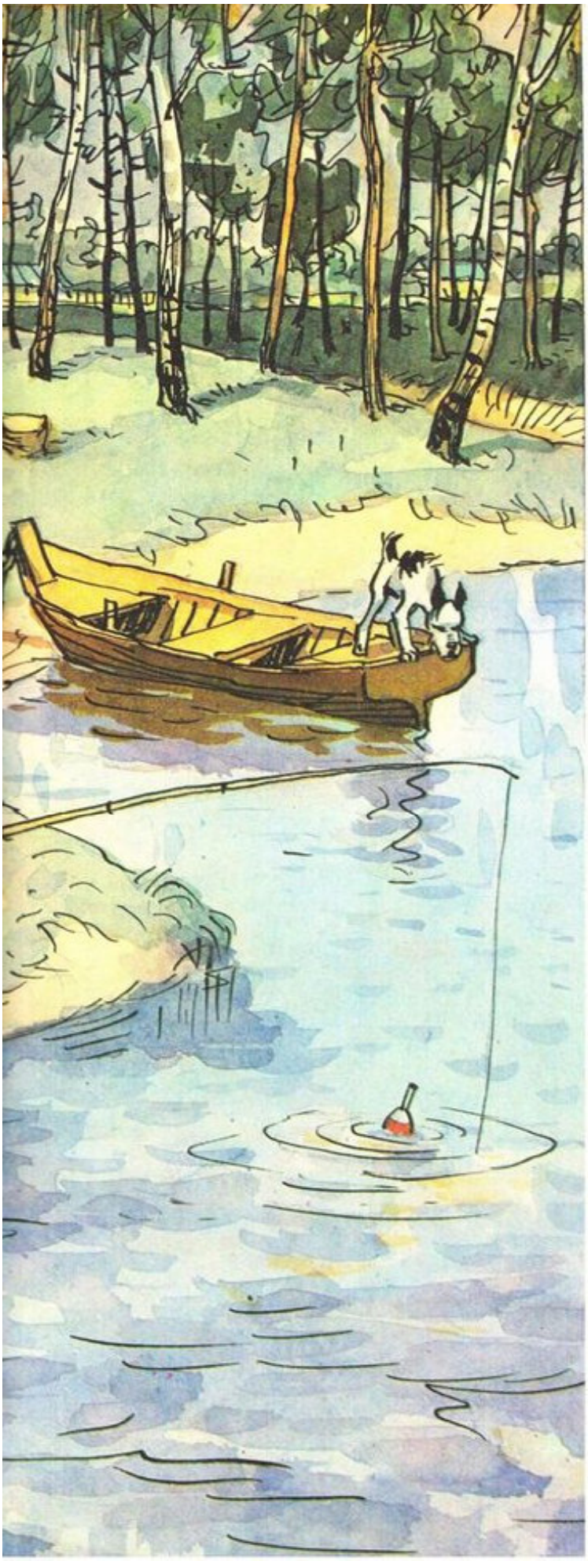

Shurik bò về phía tôi rồi đột nhiên lấy hết sức mà hét ré lên : *"Mày còn sống hay đã chết.Tao cũng nghiền mày kẹp bánh mỳ bít tết."*

Tôi quyết định không nói gì vì tôi biết nếu tôi nói lại nó sẽ càng hét to hơn. Cuối cùng chán ngấy việc gân cổ lên mà hét, nó liền chuyển sang quẳng cái giày xuống nước. Rồi nó lại lấy dây kéo cái giày lên. Nó lại ném cái giày xuống ao lần nữa và ra sức lấy đá chọi để nhấn chìm cái giày đó.

Tôi cố nhịn mấy bận rồi cũng phải hét toáng lên,"Đi ra kia! Em đang làm mấy con cá sợ chết khiếp kia kìa!" "Anh sẽ chẳng bắt được con nào đâu. Em đã niệm thần

chú lên mấy con cá đó rồi." Và nó lại liệng cái giầy ra giữa ao.

Tôi bật dậy và quơ lấy cái que. Shurick chạy thục mạng kéo theo cả cái giầy điên điên đằng sau nó. Số nó quá may vì tôi đã không bắt nó.

Tôi quay trở lại bờ ao và tiếp tục câu. Mặt trời đã lên quá đỉnh đầu mà vẫn chưa có con nào cắn câu. Mấy con cá này bị sao thế nhỉ? Tôi tức Shurik lắm. Tôi chả tin vào mấy câu thần chú linh tinh của nó nhưng tôi biết chắc một điều ,nếu tôi đi về tay trắng thì nó sẽ cười vào mặt tôi mất. Tôi cố gắng bằng mọi cách : Thả câu xa tít rồi lại ngay sát bờ, thả lưỡi câu thật sâu dưới nước nhưng cũng chẳng có tác dụng gì.

Cuối cùng tôi quyết định về nhà. Hơn nữa tôi cũng đang đói não nùng.

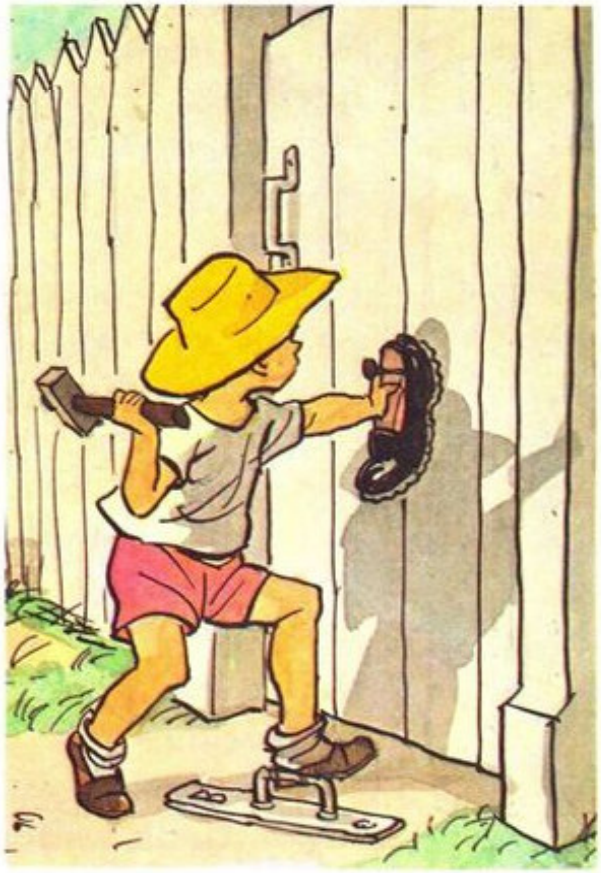
Có tiếng búa rất to gõ rầm rập phía cổng.

Khi gần đến nhà , tôi thấy Shurik đang đóng cái tay cầm vào cánh cổng. Tôi cũng chưa rõ là nó tìm đâu ra búa và đinh nữa. "Sao em lại đóng nó lên đấy?"

Nó phấn khích khi thấy tôi. " Ồ, ngư dân đã trở về! Chiến lợi phẩm của anh đâu?" Nó hỏi rồi cười khúc khích

"Sao em lại đóng nó lên đấy? Có cái tay cầm rồi còn gì?"

"Thì sao chứ? Giờ thì có 2 cái để phòng khi một cái bị bong ra.

Khi nó đóng xong rồi thì còn thừa một cái đinh. Nó cũng chưa biết phải làm gì. Lúc đầu nó định đóng bừa lên hàng rào nhưng sau đó nó nảy ra một ý tưởng hay ho hơn. Nó ghì chặt cái giày vào cổng rồi đóng đinh lại.

"Em làm thế làm gì?"

"Chả gì cả."

"Đúng là ngốc."

Nhác thấy ông đang về ăn trưa, nó sợ lắm. Nó cố gắng

giật cái giày ra khỏi cánh cổng nhưng đinh đóng chặt quá. Rồi nó đứng chắn trước cổng cố gắng che khuất tầm nhìn của ông. Ông tiến lại và nói. “Giỏi lắm hai chàng trai! Các cháu bắt đầu cái ngày đầu tiên như thế này đây hả? Ai nghĩ ra đóng thêm cái tay cầm vào cổng thế?”

“ Shurik ạ” – Tôi nói.

Ông hắng giọng.” Tốt thôi, giờ thì chúng ta có hai cái tay cầm trên cánh cổng. Một cái trên cao, cái kia thì thấp hơn để khi những ai lùn quá thì sẽ dùng cái dưới.” Rồi ông chú ý đến cái giày. “Gì thế này?”

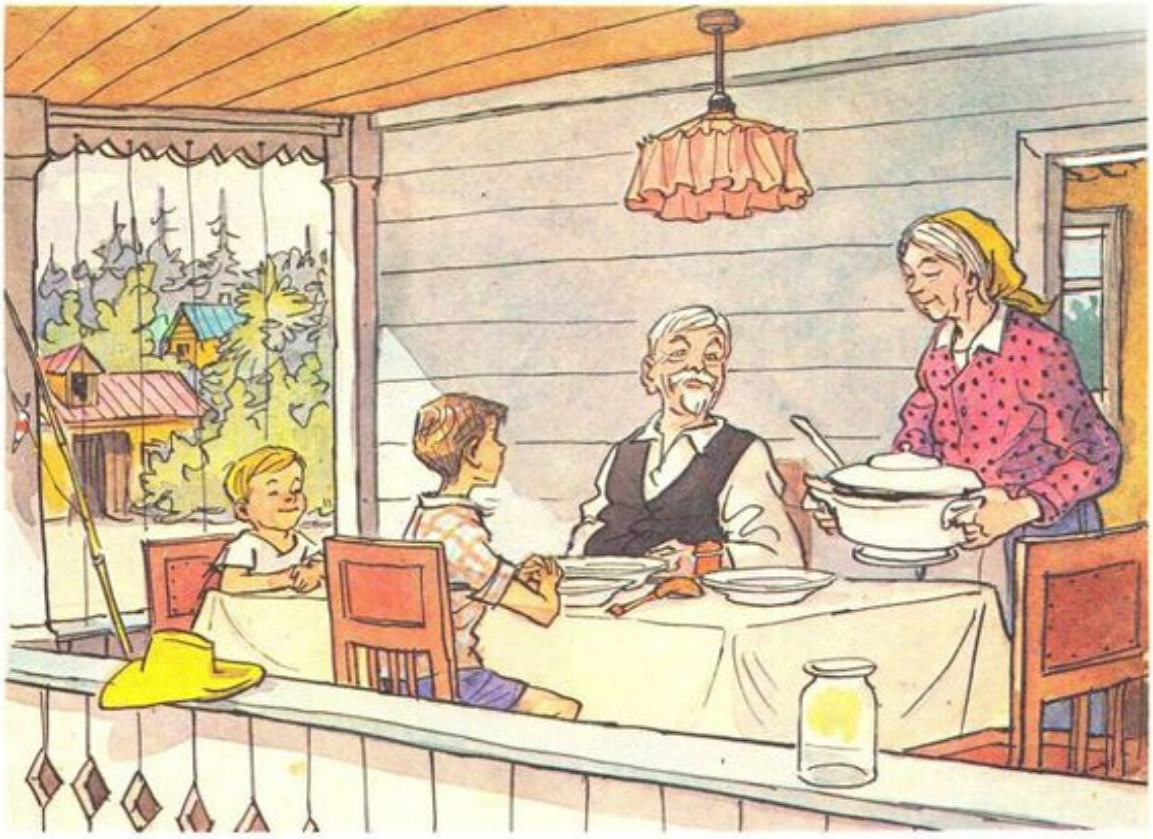
Tôi khịt khịt ,biết là Shurik đang rất lo lắng. Mặt nó đỏ bừng, nó chẳng biết phải nói gì.

“Cái gì đây? Hộp thư à?” Ông hỏi. “Nếu chú bưu tá đến mà không thấy ai ở nhà, chú ấy có thể để thư vào trong chiếc giày này. Ý tưởng quá thông minh.”

- Một mình cháu nghĩ ra đấy.
- Thật à?
- Thật mà ông!
- Cháu giỏi quá!

Suốt bữa ăn trưa ông không ngừng kể với bà về tài của Shurick.

“ Thực sự rất ngạc nhiên. Ông bà chưa bao giờ nghĩ được như thế. Nghĩ mà xem, nó đã đóng một cái giày

vào cánh cổng. Ông đã từng nói là ông bà cần một cái hộp thư nhưng chưa bao giờ làm cả."

"Tôi biết phải làm gì rồi. Tôi sẽ làm một cái thùng thư," Bà nói. " Nhưng giờ cứ coi như cái giày là thùng thư trước đã."

Sau bữa ăn Shurik chạy tót vào vườn cây. Ông nói với tôi, "Shurik bận cả sáng nay rồi, ông chắc là cháu cũng phải làm cái gì đó , Kolya. Cháu phải nói thật nhé."

"Cháu đi câu nhưng cháu chẳng câu được con nào."

"Cháu câu ở đâu?"

" Ở ao ông ạ"

" Ôi trời. Họ vừa mới đào ao xong. Ông nghĩ mấy con cóc cũng chẳng có trong đó ấy. Ông bảo này, cháu đi ra bờ sông. Dưới cây cầu gỗ ấy, nước chảy siết, cháu nên câu ở đó." Rồi ông quay lại làm việc. Tôi lấy cái cần câu và nói với ShuriK:

" Cùng đi ra sông câu cá nào."

" Anh cố bù đắp cho em đấy hả?"

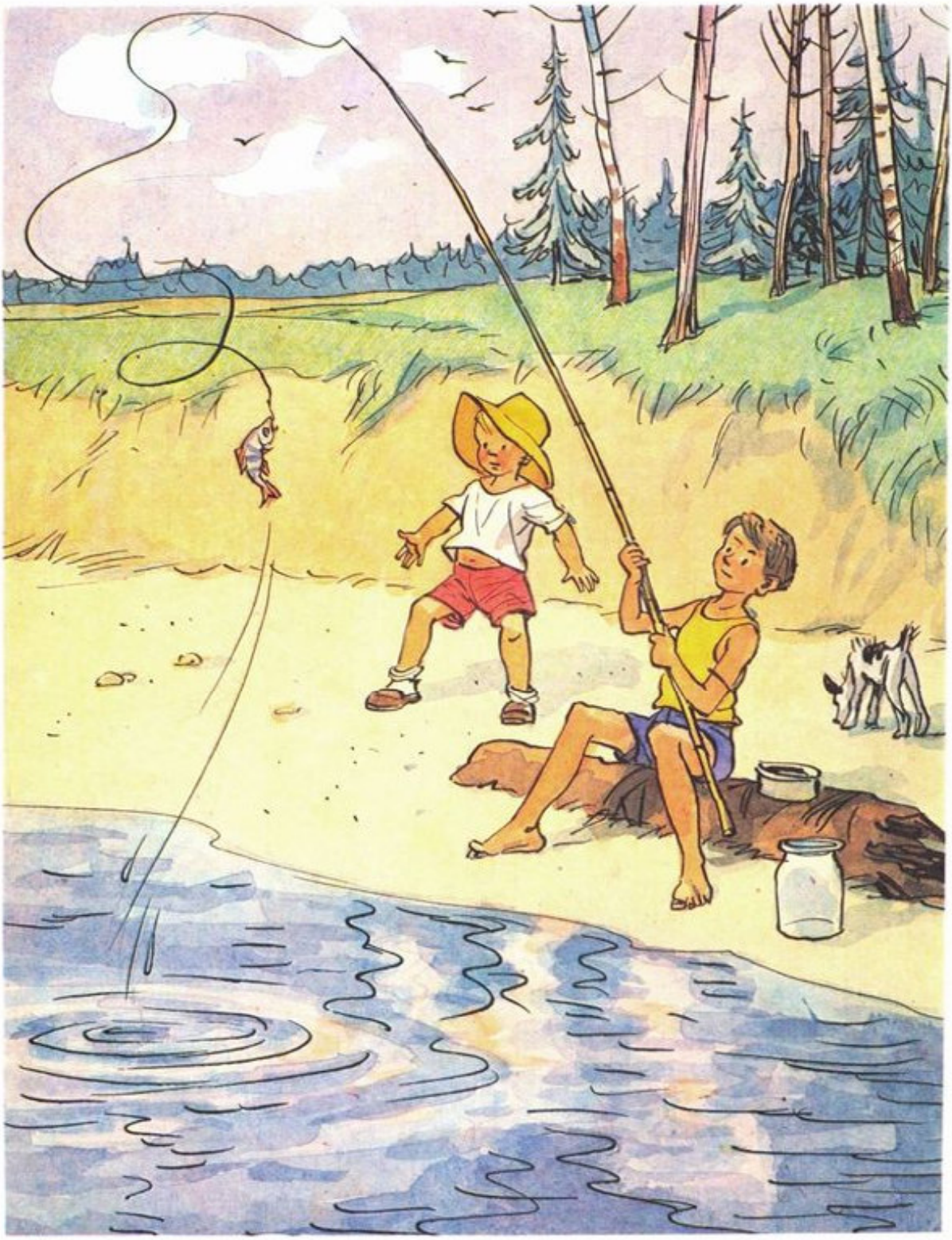
" Bù đắp cái gì?"

" Vì thế em sẽ không niệm thần chú mấy con cá nữa."

"Anh chả để ý."

Tôi cầm theo cái hộp đựng giun, cái thùng rác rỗng để đựng cá và bắt đầu lên đường. Shurik lẽo đẽo theo sau. Khi tới bờ sông, tôi ngắm được một chỗ khá tốt gần cây cầu và bắt đầu thả câu.

Shurik lại gần tôi rồi lầm bầm, *"Mày còn sống hay đã chết. Tao cũng nghiền mày kẹp bánh mỳ bít tết"*

Nó cứ thế một lúc rồi lại lặp lại

"Mày còn sống hay đã chết...

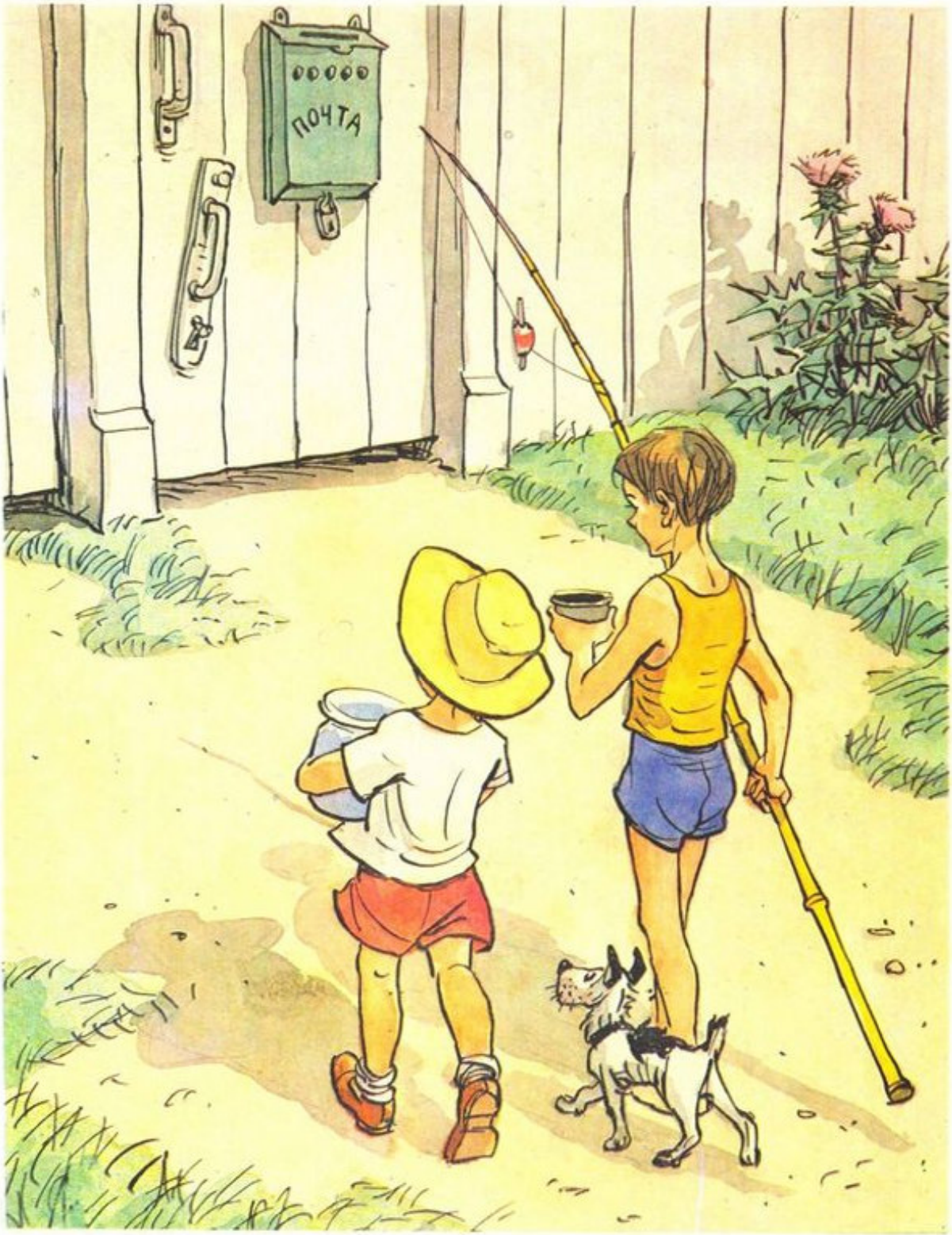
Đột nhiên, có động. Tôi giật mạnh sợi dây. Con cá lóng lánh trong không trung, vuột khỏi móc câu và quẫn quại trên thảm cỏ ven bờ sông.

"Bắt được rồi." Shurik la lên và nhảy bổ tới con cá. Con cá đang lẩn đi và quẫy mạnh phía mé nước. Cuối cùng thì Shurik cũng tóm được nó. Tôi múc đầy nước vào trong cái thùng rác và Shurick thả nó vào.

"Là một con cá pecca. Em chắc chắn. Anh nhìn mấy cái đường vân trên người nó kìa? Anh cho em nhé?"

"Được rồi. Chúng ta sẽ bắt được nhiều hơn ấy chứ." Chúng tôi câu hàng giờ liền ngày hôm đó và bắt được sáu con cá pecca nhỏ, bốn con cá đục và một con cá rô.

SÁCH ĐẸP
facebook.com/sachdep.lehaidoan

Trên đường về nhà Shurik ôm cái lọ đựng cá. Nó chẳng để cho tôi cầm. Nó cũng chẳng buồn nhớ đến cái giày đã không còn trên cánh cổng nữa mà thay vào đó là một hộp thư xanh sáng bóng.

"Em chả để ý?" Nó nói. " Và dù sao thì cái hộp thư trông vẫn đẹp hơn." Rồi nó chạy vụt vào khoe với bà mấy con cá. Bà hài lòng lắm.

Một lúc sau tôi bảo Shurik, " Đó, thần chú kỳ diệu của em chả có tác dụng gì. Nó chả ra sao và anh cũng chả tin."

" Em cũng chả tin. Nếu anh tin vào phép thuật thì hoặc là anh bị câm nếu không thì cũng phải là người già khú khụ."

Nghe xong bà cười phá lên bởi bà thì rất già rồi nhưng bà cũng chẳng mặn mà gì với phép thuật.

MỘT CHUYẾN Thăm Quê

In lần thứ nhất 1975
In lần thứ hai năm 1980
In lần thứ 3 năm 1985
In lần thứ 4 năm 2017

Bản dịch tiếng Anh © Nhà xuất bản Tiến Bộ năm 1975
© Nhà xuất bản Cầu Vồng năm 1985
Bản dịch tiếng Việt © Sách Đẹp năm 2017

